

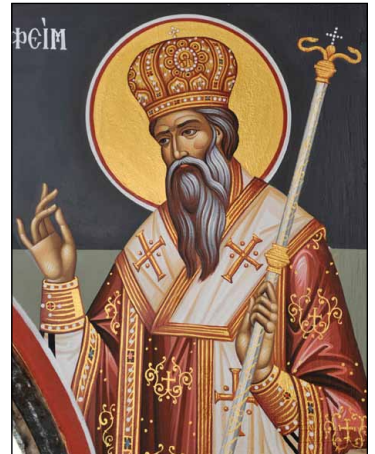
Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου* (4ῆ Δεκεμβρίου)

Κων. Α. Οἰκονόμου, δασκάλου

Ο ἍΓΙΟΣ Σεραφεῖμ καταγόταν ἀπὸ τὴν Πεζούλα (Μπεζήλα) τῶν Ἀγραφῶν. Οἱ γονεῖς του, Σωφρόνιος καὶ Μαρία, τὸν ἀνέθρεψαν μὲ τὰνάματα τῆς πίστεως ἀπὸ τὴν πρώτη του παιδικὴ ἡλικία. Μάλιστα τὸν ἔγραψαν στὸ σχολεῖο τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Ὁ μικρὸς Σεραφεῖμ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν πῆγαινε στὸ σχολεῖο καὶ βρισκόταν στὸ πατρικὸ του σπιτί, τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν περνοῦσε μὲ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν καὶ Βίων Ἁγίων, ἐνῶ ποτὲ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες.

Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, ἔπαψε νὰ τὸν ἐνδιαφέρει κάθε τι βιωτικὸ καί, ψάχνοντας γιὰ ἓναν τόπο ἡσυχίας καὶ ἀσκήσεως, κατέληξε στὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Κυραῆς Πηγῆς ἢ Κυρίας Θεοτόκου (Κορώνης), ὅπου ἔμεινε καὶ ἐκάθη Μοναχός, μιμούμενος πρόθυμα τοὺς πιὸ ἐαρέτους Ἀδελφούς του. Μὲ τὸν καιρὸ, βλέποντας οἱ συμμοναστές του ὅλες τὶς ἀρετὲς του (νηστεία, ἀγρυπνία, ταπείνωση, ἀγάπη), πρότειναν καὶ ὁ Ἅγιος δέχτηκε νὰ χειροτονηθεῖ, ἀρχικὰ Ἀναγνώστης, μετέπειτα Διάκονος καὶ ἐν τέλει Πρεσβύτερος.

Ἦταν τόση ἡ ἐκτίμησις τῶν πιστῶν καὶ τῶν Μοναχῶν στὸ πρόσωπό του, ποὺ μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτη Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὁ Σεραφεῖμ ψηφίστηκε ὡς νέος Ἐπίσκοπος. Ὁ Ἅγιος,

ἀναλαμβάνοντας τὴ φροντίδα καὶ τὴν καθοδήγηση τῶσων ψυχῶν, πολλαπλασίασε τοὺς ἀγῶνες του φροντίζοντας μὲ ταπείνωση τὸ Ποίμνιό του, ἀποκαλώντας μάλιστα συχνὰ τὸν ἑαυτό του ἀχρεῖο δούλο, ἐνῶ τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε διακαῶς ἦταν νὰ ἀξιωθεῖ τὸ μαρτυρικό στεφάνι, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ πραγματοποιηθεῖ.

Τὴν περίοδο ἐκείνη, ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰ., ὁ Μητροπολίτης Λάρισας Διονύσιος Φιλόσοφος κήρυξε τὴν ἐπανάσταση στὶς περιοχὲς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, ποὺ ἀπέτυχε, ἐνῶ ὁ ἴδιος, ὡς ὑπαίτιος, φονεύτηκε βασανιζόμενος ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς. Σ' αὐτὴ τὴ συγκυρία, ὁ Σεραφεῖμ μετέβη στὸ Φανάρι τῆς Καρδίτσας γιὰ νὰ δώσει τὰ καθιερωμένα «πεσκεῖσια» στοὺς ἀγάδες. Οἱ Ὀθωμανοὶ, πιστεύοντας ὅτι καὶ ὁ Σεραφεῖμ εἶχε μετὰσχει στὴν ἐπανάσταση, τοῦ ἐπετέθησαν, στὴν ἀρχὴ λεκτικὰ, προτείνοντάς του μάλιστα νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν πίστη του, γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὴν τιμωρία σβήνοντας τὶς ὑποψίες τους. Μετὰ τὴ θαρρετὴ ἄρνηση τοῦ Ἁγίου, ὁ τουρκικὸς ὄχλος τὸν ὀδήγησε στὸν Χαμουζ μπέη, ποὺ ἦταν ὁ πασᾶς τοῦ Φαναρίου.

Ὁ πασᾶς ἄρχισε μὴ ἤρεμο τρόπο νὰ μιλᾷ στὸν Ἅγιο, λέγοντάς του ὅτι ἀκόμα κι ἂν ἀπατήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπαναστάτη Διονύσιο, μποροῦσε νὰ γλυτώσει ἂν γινόταν Μουσουλμᾶνος. Ὁ Ἅγιος ὑπερασπίστηκε τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του, ἐπιμένοντας ὅτι δὲν εἶχε ἀνάμιξη στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα καὶ ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἀποχωρισθεῖ ποτὲ τὸν «γλυκύτατόν μου Δεσπότην καὶ Θεόν μου, Ἰησοῦν Χριστόν», ὅπως διασώζει κατὰ λέξη ὁ Συναξαριστής. Καὶ συνέχισε ὁ γενναῖος Μητροπολίτης: «κἂν μυρίους θανάτους ἤθελα λάβει διὰ τὸ Ὄνομά Του τὸ Ἅγιον, χαρὰν μου καὶ εὐφροσύνην τὸ ἔχω· πρὸς ταῦτα, ὦ ἡγεμῶν, παῖε, κόπτε, ποίει ὅ,τι εἶναι τῆς ἐξουσίας σου»!

Τότε ὁ Ἀγᾶς διέταξε νὰ τὸν δείρουν ἀνηλεῶς καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὴ μύτη. Ἐνῶ ὁ Ἅγιος ἔπασχε αὐτὰ, συνεχῶς εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό, ποὺ τὸν ἀξίωνε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸ Ὄνομά Του. Κατόπιν, ὁ Σεραφεῖμ φυλακίστηκε γιὰ μιὰ μέρα χωρὶς φαγητὸ καὶ νερό. Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ἔχαίρε καὶ δοξολογοῦσε τὸ Θεό, εὐχαριστώντας Τον γιὰ τὰ παθήματα, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ ὑπομένει πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, προσευχόμενος νὰ τοῦ δώσει δύναμη γιὰ νὰ ἀντέξει τὸ Μαρτύριο ποὺ πλησίαζε. Τὴν ἐπομένη, ὁ Ὀθωμανὸς ἡγεμόνας διέταξε νὰ τοῦ ξαναφέρουν τὸν Σεραφεῖμ. Ὁ Χαμουζ, ξεκινώντας μὲ νέες ἀπειλές, προσπαθοῦσε νὰ κάμψει τὸ φρόνημα τοῦ Ἁγίου.

Μὰ ἐκεῖνος ἐπαναλάμβανε πιὸ ἀποφασιστικὰ τὴν ἀπόφασή του νὰ μὴν ἀρνηθεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τότε ὁ Ἀγᾶς διέταξε νὰ τὸν ξαναδείρουν πιὸ ἄγρια. Οἱ βασανιστὲς συνέχισαν τὰ ἀπάνθρωπα κατορθώματά τους, τανώντας μὲ σχοινιά χέρια καὶ πόδια τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔβαλαν πάνω στὴν κοιλιὰ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὸν κατέκοπταν μὲ μαχαίρια συνεχῶς. Ἐπειτα τοῦ ἔδωσαν νὰ πιεῖ νερὸ μὲ χῶμα καὶ χολή, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου ἔλαμπε καὶ ἔδειχνε σὰν νὰ μετεῖχε σὲ κάποια εὐωχία κι ὄχι σὲ βασανισμό. Ἀκόμη καὶ οἱ βασανιστὲς του θαύμαζαν τὸν Ἅγιο.

Κοντὰ σ' ἓνα κυπαρίσσι, στὸ χῶρο τοῦ παζαριοῦ τοῦ Φαναρίου, ὁ Ἅγιος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του πληγωμένος θανάσιμα στὰ σπλάχνα του [ὑπέστη τὸ μαρτύριο τοῦ ἀνασκολωπισμοῦ, δηλαδή τὸν ἐσοῦβλισαν]. Ἦταν 4 Δεκεμβρίου. Τὸ ἅγιο σῶμα ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὲς μέρες, καρφωμένο πάνω στὸ βασανιστικὸ ξύλο, ἀλλὰ δὲν ἀλλοιώθηκε. Τὸ ἀντίθετο: φαινόταν σὰν σῶμα ζωντανοῦ καὶ ἔβγαζε ἄρρητη εὐωδία, προξενώντας θαυμασμό καὶ κατάνυξη στοὺς πιστοὺς καὶ ἀπορία στοὺς Ὀθωμανοὺς. Σὲ αἴτημα τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἀγᾶς ἀρνήθηκε τὴν παραχώρηση τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες διετάχθη νὰ ἀποκοπεῖ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ μεταφερθεῖ στὰ Τρίκαλα μαζί μὲ ἄλλα κεφάλια ἀγωνιστῶν τῆς ἐπανάστασης τοῦ Διονυσίου, ἀλλὰ καὶ κοινῶν καταδίκων.

Ἐκεῖ τοποθετήθηκαν ὅλα τὰ κεφάλια πάνω σὲ κοντάρια, δημιουργώντας ἓνα μακάβριο δάσος, γιὰ νὰ παραδειγματιστοῦν οἱ «γκιαούρηδες» τῆς περιοχῆς. Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Δουσίκου, πού βρέθηκε στὰ Τρίκαλα, ἔδωσε σὲ κάποιον Ἀλβανὸ Χριστιανὸ πενήντα γρόσια, γιὰ νὰ κλέψει τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὸν φυλασσόμενο χῶρο, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ἀποθησαυρίσει στὴ Μονὴ του. Τὴν προσπάθεια κλοπῆς τοῦ Λειψάνου ἀντιλήφθηκαν οἱ φύλακες, πού ὄρμησαν κυνηγώντας τὸ Χριστιανό, πού ἔτρεχε γρήγορα μαζί μὲ τὸ Λεῖψανο. Κοντὰ σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Πηνειοῦ, οἱ διώκτες του τὸν πλησίασαν ἐπικίνδυνα. Τότε ἐκεῖνος ἔριξε τὸ ἅγιο Λεῖψανο στὸ ποτάμι, καὶ ξέφυγε μὲ ταχύτητα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πού σταμάτησαν βλέποντας τὴν προηγούμενη σκηνή. Λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, δύο ψαράδες πού εἶχαν στήσει φράκτη στὴν κοίτη τοῦ Πηνειοῦ, μὲ θαυμαστὸ τρόπο βρῆκαν τὸ ἅγιο Λεῖψανο κι ἀφοῦ τὸ ἀναγνώρισαν, τὸ πήραν εὐλαβικὰ καὶ τὸ παρέδωσαν στὸν Ἡγούμενο πού προαναφέραμε.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Κορώνης ζήτησε

τὸ Λεῖψανο ἀπὸ τοὺς Δουσικιῶτες, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ ἐκεῖ εἶχε μονάσει, δίνοντάς τους καὶ τὰ πενήντα γρόσια πού εἶχαν πληρώσει στὸν Χριστιανό, πὺ πῆγε νὰ τὸ κλέψει. Ἐκτοτε, ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου βρίσκεται ἐκεῖ ἀποθησαυρισμένη καὶ μέχρι σήμερα εὐωδιάζει καὶ ἐλευθερώνει τοὺς προσφεύγοντας στὴ μεσιτεία τοῦ Ἁγίου ἀπὸ κάθε νόσο ἢ κακό.

* Ἰστολόγιο «Ἀκτῖνες», 3 Δεκ. 2012 (<http://aktines.blogspot.gr/2012/12/412.html>)